

D ů v o d y:

»Nesejde na tom, zda výraz »Oxygen« jest vědecký a mezinárodně vžitý výraz, užívaný v nejširších vrstvách pro kyslík, když jde o žalobu podle § 11, odst. 1 zákona proti nekalé soutěži, již se žalobkyně domáhá, aby se dovolatelka zdržela označení své firmy názvem »Oxygen«. Tu jest rozhodné, že podle zjištění užívala žalobkyně, dříve než dovolatelka začala užívatí výrazu »Oxygen«, k označení svého podniku výrazu »Oxygena«, jenž jest součástí její firmy, a že se toto zkrácené označení jejího podniku u zákazníků již vžilo, aniž bylo zjištěno, že by tak učinila po právu. Proto nelze přisvědčiti dovolatelce, že žalobkyně měla voliti jiný obrat nebo jiné označení, odchýlné od označení podle mínění dovolatelky druhového, aby prý tak mohla obhájití svoji posici. Bylo naopak povinností dovolatelky, aby dbala toho, že žalobkyně užívala po právu k označení podniku již dříve výrazu »Oxygena«, které se nadto mezi jejími zákazníky již vžilo; bylo proto na žalované, aby označení svého podniku upravila tak, aby mezi zákaznictvem nemohlo vzniknouti nebezpečí záměny obou podniků. Že zde možnost záměny jest, uznaly správně nižší soudy. Při tom není bezvýznamné, že oba podniky soutěžitelky vystupují tak, že se kruhy zákaznické také místně dotýkají nebo postupují. Průměrnému zákazníkovi utkví totiž v paměti, pokud se týče bude pozornost jeho upoutána slovem »Oxygena« nebo »Oxygen«, aniž se bude zpravidla ještě starati o celé firemní znění stran. Slova Oxygen a Oxygena jsou pak tak souznačná, že tu zejména vzhledem ke stejnému předmětu výroby u obou podniků zajisté dlužno připustiti možnost záměny, jež dostačí k naplnění skutkové podstaty § 11, odst. 1 zákona proti nekalé soutěži; vedle toho bylo zjištěno, že tu k záměně podniku v kruhu zákazníků skutečně docházelo. V jednání dovolatelčině jest proto dána skutková podstata § 11, odst. 1 zákona proti nekalé soutěži.

Čís. 17513.

Předpokladem bezúčinnosti propuštění podle § 55, odst. 1 zákona č. 26/1929 Sb. z. a n. jest, aby léčebná péče v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod lékařským dozorem byla skutečně zavedena, aby se propuštění stalo jen z důvodu tohoto léčení a aby k propuštění došlo po podání návrhu nebo žádosti o léčebnou péči.

Nesprávně daná výpověď nepůsobí pro nejbližší přípustné časové období, nýbrž účinkuje, pokud jde o zrušení pracovního poměru jako řádná výpověď.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1939, Rv I 764/39.)

Žalobci byla dne 20. srpna 1936 doručena písemná výpověď z jeho služebního poměru s žalovanou obcí ke dni 30. září 1936. Neuznáváje platnost této výpovědi, domáhá se žalobce placení jemu příslušejících služebních požitků a k opodstatnění žalobního nároku uvádí, že žalo-

vaná obec nebyla vůbec oprávněna mu dáti ze služebního poměru výpověď a tak poměr ten zrušiti, ježto v květnu 1936 s ní ujednal, že jej vezme zpět do služeb a ponechá jej v služebním poměru tak dlouho, dokud nezíská nárok na pensijní nebo invalidní dávky u pensijního ústavu v P., což se dosud nestalo. Dále tvrdí, že žalovaná obec nebyla oprávněna dáti mu žalobní výpověď proto, že v té době byl nemocen a nehledě k tomu dala žalovaná žalobci výpověď opožděně, ježto výpověď byla doručena žalobci teprve 20. srpna 1936, takže služební poměr žalobcův k žalované trvá i nadále od 1. října 1936. Prvý soud zamítl žalobu. Odvolací soud jí vyhověl do částky 2.000 K. Důvody: Předpis § 55 zákona ze dne 21.-února 1929 č. 26 Sb. z. a n. stanoví, že pojištěnec, jenž byl podroben léčebné péči v odborném ústavu léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským, nesmí býti z důvodu tohoto léčení propuštěn ze zaměstnání a nesmí mu býti dána výpověď po dobu léčení a že zavede-li se léčebná péče, jest takové propuštění nebo taková výpověď bezúčinnou, došlo-li k nim po podání návrhu nebo žádosti za léčebnou péči. V daném případě jest prokázáno, že nemocenské pojišťovně soukromých úředníků a zřízenců v Č. B. došla dne 25. srpna 1936 žádost o povolení lázeňského (sanatorního) léčení, podaná a podepsaná žalobcem a znějící (tištěná) »Na doporučení svého ošetřujícího lékaře žádám o povolení lázeňského (sanatorního) léčení za podmínek stanovených správními orgány, jež jsou mně známy«. Z toho plyne, že žádost tato byla podána teprve potom, když již žalobci byla doručena výpověď a že tedy výpověď ta není proto bezúčinnou podle hořejšího zákonného předpisu. Zbývá tudíž zabývati se námitkou žalobce, že mu nebyla výpověď dána v zákonem předepsaný čas a, že proto není služební poměr skončen. Mezi stranami není sporu, že na služební poměr žalobcův se vztahují předpisy zákona ze dne 11. července 1934 č. 154 Sb. z. a n. (zákon o soukromých zaměstnancích). Předpis § 31 tohoto zákona stanoví, že výpověď může býti dána na šest neděl ke konci kalendářního čtvrtletí, netrval-li pracovní poměr ve smyslu tohoto zákona u téhož zaměstnavatele nebo v témž podniku v den výpovědi déle než patnáct let (odst. 2 a). Výpověď jest jednostranný projev jedné strany smluvní ke druhé, kterým vypovídající strana podle práva jí smlouvou nebo zákonem přiznaného způsobuje zakončení smluvního poměru. Odvolací soud jest toho názoru, že projev o výpovědi musí druhou stranou dojíti. Při doručování poštou ovšem stačí, byly-li zachovány příslušné předpisy o doručování. V souzeném případě byla výpověď doručena žalobci teprve 20. srpna 1936. O počítání lhůt výpovědních nemá zákon zvláštních ustanovení a platí tedy předpis § 902 obč. zák., podle něhož konec lhůty určené podle týdnů padá na ten den posledního týdne, který odpovídá svým pojmenováním onomu dni, jímž lhůta počíná. Jak patrně z kalendáře, připadal 20. srpen 1936 na čtvrtek, takže konec lhůty šestinedělní by spadal teprve na 1. říjen 1936, připadající rovněž na čtvrtek. Z toho patrně, že nebyla zachována předepsaná šestinedělní lhůta, jinými slovy, že by byla musila býti výpověď doručena nejpozději 19. srpna 1936, aby bylo lze považovati poměr služební za skončený ke dni 30. září 1936. Naproti tomu byla ovšem tato výpověď včasné

dána, pokud jde o následující čtvrtletí, takže služební poměr skončil 31. prosince 1936 a žalobce má až do tohoto dne nárok na služební plat mu příslušející, t. j. ve výši 2.000 K.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Podle nenapadeného zjištění odvolacího soudu byla žalobci dne 20. srpna 1936 doručena písemná výpověď z jeho služebního poměru s žalovanou obcí ke dni 30. září 1936. Poněvadž žalobce tvrdil, že tato výpověď jest bezúčinná podle § 55 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., jest třeba předem se obíratí touto otázkou. Podle první věty prvního odstavce § 55 dotč. zákona pojištěnec, jenž byl podroben léčebné péči v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským, nesmí býti z důvodu tohoto léčení propuštěn ze zaměstnání. Podle druhé věty téhož odstavce jest takové propuštění, t. j. jen propuštění, které se stalo z důvodu, že zaměstnanec byl podroben léčebné péči v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským, bezúčinné tehdy, zavede-li se skutečně léčebná péče a došlo-li k němu po podání návrhu nebo žádosti o léčebnou péči. Předpoklady bezúčinnosti propuštění podle § 55, odst. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. jsou tedy tyto: 1. že léčebná péče v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským byla skutečně zavedena, 2. že se propuštění stalo z důvodu tohoto léčení a 3. že k propuštění došlo po podání návrhu nebo žádosti o léčebnou péči (Sb. n. s. č. 13909). Jest tedy jedním z předpokladů bezúčinnosti výpovědi podle § 55 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., že k výpovědi došlo jen z důvodu tohoto léčení. V souzené věci však nebylo zjištěno, ba žalobcem ani tvrzeno, že by mu byla žalovaná obec dala výpověď proto, že si podal žádost o zavedení léčebné péče nebo že taková péče byla zavedena. Chybí tedy již tento předpoklad bezúčinnosti výpovědi podle tohoto ustanovení, výpověď byla proto se zřetelem na toto ustanovení platná a netřeba se již obíratí otázkou, zda i další náležitost bezúčinnosti výpovědi podle § 55 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., totiž zda k výpovědi došlo po podání žádosti o léčebnou péči, jest dána čili nic. Správným jest právní názor odvolacího soudu, že dotčená výpověď nebyla podle § 31 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. žalobci oznámena včas. Než na tom nezáleží, neboť i výpovědi nesprávně danou se pracovní poměr končí a to v den, ke kterému byla výpověď nesprávně dána. Výpověď nepůsobí totiž pro nejbližší přípustné období, nýbrž účinkuje, pokud jde o zrušení pracovního poměru, jako řádná výpověď. Skončil proto pracovní poměr žalobcův s žalovanou obcí dne 30. září 1936.

Čís. 17514.

Zákon o jízdě mot. vozidly č. 81/1935 Sb. z. a n.

K pojmu provozovatele podle § 45 uved. zák.

Poskytla-li firma, ať na základě ujednání (§ 863 obč. zák.) nebo bez zvláštního ujednání, pouhým přijetím ochoty se strany vlastníka moto-